

... i això em connecta amb un present nou, amb un present meu.

Voldria explicar enmig del camí del dolor que Tamaia ha estat una companya plena d'energia per mi. És un moment trist per posar paraules, fa pocs dies que he perdut el pare, i mil sentiments es barregen per les quatre parets del meu cervell.

Sento que Tamaia és part del meu camí per tornar a ser jo. Tamaia és una flor, m'han dit. Una flor que he posat en un pot amb aigua i no ha deixat de tenir color. Un color d'escarlata que brilla per sobre de temps grisos i opacs, de secrets mal desats, mals enquistats, de pors, de silencis, d'una incapacitat que em tenallava, al costat d'una persona que no mereixia la meva amistat.

Potser en aquell moment no ho sabia. Però ara em sembla clar: quan algú decideixi per tu, fuig; quan algú pensi per tu, vomita; quan algú estimi per tu, crida; quan algú interpreti com ets, defineix-te; quan et sentis culpable, estima cap a una altra banda...

I quan ho creguis necessari, crida als quatre vents que has estat una dona maltractada, serà la manera ideal per perdre unes quantes persones que són al bàndol dels maltractadors. Felicitat. Sense rancúnia.

No podria explicar quin és el camí que he seguit, però sé que era ple d'eines, de comiats, de retrobades, d'holes i d'adéus... El que sé és que ha estat un camí llarg, sovint acompanyat de plor, de dolor, d'alleujament, d'acolliment i d'estimació. Un vaivé per la vida, un moviment continu, que comença un dia determinat en què decideixo que aquest moviment només el puc escriure jo mateixa. I dolorosament agafo el llapis i em poso a dibuixar una línia, que de vegades es trenca, de vegades omple el paper, de vegades el forada o l'estripa, amb anades endavant i tornades enrere. Buscant. Buscant suport, buscant amics, buscant l'escalf, foragitant la febre i la pesantor.

I jo pensava que era igual que fos llarg, i segurament ho era de llarg, i molt (era llarg com tota la vida); però el temps és aquí, amb mi, al meu costat, dient-me que continuï, que no m'aturi. O de vegades, em diu que m'aturi, i que respiri. I que senti com l'aire entra i surt dels pulmons, i això em connecta amb un present nou, amb un present meu.

Ariadna.
gener 2014.